

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2624/2023
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Чистоћа“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4089/22 од 05.04.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4089/22 од 05.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4089/22 од 05.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1973/20 од 10.06.2022. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу за период од 01.11.2019. године до 31.10.2020. године исплати на име увећане зараде за прековремени рад износ од 46.343,70 динара, за рад ноћу износ од 1.790,10 динара и за рад на дан празника који је нерадни износ од 9.256,50 динара, све са затезном каматом од 01.10.2020. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 125.895,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4089/22 од 05.04.2023. године, делимично је преиначена одлука о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да поред износа од 125.895,00 динара исплати тужиоцу износ од још 5.795,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а у преосталом наведена пресуда потврђена и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати износ од 1.512,00 динара, те одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је позивом на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права (посебна ревизија).

Одлучујући на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари која за предмет има новчано потраживање, а не статусно питање.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и одлука нижестепених судова, као и разлоге изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом члана 404. став 1. ЗПП. По оцени Врховног суда, уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима којима се потврђује тврдња ревидента о одступању од праксе судова и о дозвољености посебне ревизије у циљу уједначавања судске праксе. Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права не оправдавају ни потребу одлучивања ради разматрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, нити новог тумачења права. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе у примени материјалног права, по принципу да се за исти рад плаћа иста зарада и да тужилац остварује право на накнаду зараде за остварене сате прековременог рада, рада ноћу и рада на дан празника, на терет оног за кога је рад обављао и имао увид у остварене сате рада, а који му је исплаћивао накнаду за рад без увећања за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане празника који су нерадни.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом института изузетне дозвољености ревизије, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 02.10.2020. године. Вредност предмета спора износи 57.390,30 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора евидентно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић